

Edebiyat Evinin Afrika Macerası 11

– Nuri Baş · 15 Aralık 2024

Sabahleyin mutad olduğu üzere erkenden kalkılmış önce Şampiyon nezaretinde sabah jimnastiği yapılmış sonra da kahvaltı yenilmişti ki yine başı çeken Mücella hanım bir isyan çıkardı.

“Efendim benim ayakkabılarım paramparça oldu. Bu ayakkabılarla ben hiç bir yere gidemem.

Onunla birlikte birkaç kişi daha sesini yükseltti.

-Evet , evet bizim de ayakkabılarımız döküldü, yırtıldı. Biz de bir yere gidemeyiz

Hele bir de Fatma bacının bir teklifi vardı ki evlere şenlik.

-Çok yorulduk. Gezmediğimiz yer kalmadı zaten. Yav ben uzay yolculuğuna da çıktım. O ne rahat geziydi. Ne yürüme vardı ne koşma.

Sadece ağız dalaşı bir de esir düşen Sami hocayı nasıl kurtarınız düşüncesi.

Bu nasıl gezi böyle yorgunluktan anamız ağladı. Ben üç günlün mola istiyorum.

Kaptanın sesi duyuldu:

-Hanımlar , beyler zaten günlerimiz sayılıdır ve bu gezinin planı da yapılmıştır. Hangi tarihte nereyi gezeceğimizi aylar öncesinden planladık. Bu iş öyle kafanıza göre olmaz.

Hem canım size koskoca Bakara pazarını gezdirdik. Kendinize birer ayakkabı alamadınız mı?

Mücella hanımın sesi daha gür çıktı.

-Kaptan al demesi kolay. Adamların istediği fiyatı duymadın mı.? Bir ayakkabıya bir araba fiyatı istiyorlardı.

-Ben karışmam. O zaman ayakkabısız yürürsünüz. Hem canım bu kadar yol yürüyeceğini bilmiyor muydunuz? İstanbul'dan yedek ayakkabı alaydınız.

-Yedek ayakkabıymış. Nerden aklımıza gelecekti?

-Sen şimdi bizi tekrar Bakara çarşısına götürüyor musun, götürmüyor musun? Hayır götürmüyorum.

-Öyleyse bak gör ben de bu gemide hanımları örgütleyip isyan çıkarıyor muyum çıkarmıyor muyum?

Tartışma daha da uzayıp gidecekti. Hatta kavga boyutuna varacaktı neredeyse. Çünkü yaşlılar sınıfının

başını çeken Kara Osman, İpçi Erdoğan, Erhan hoca da Mücella hanımı destekliyorlardı.

İlla devam edelim diyenlerin başını ise kaptan Sami hoca, Fikret üstad, Nuri hoca ve Şampiyon çekiyordu.

Harun hoca ve ekibi ise sessiz kalmışlardı. Ne o tarafı ne bu tarafı destekliyordu.

Sonunda Adem bey olaya el koydu.

-Durun be arkadaşkar bu ne ya? Bunca yıllık arkadaşlara bu kavga yakışır mı hiç?

Ben çocukluğumda ayakkabıcı çıraklığı yaptım. Çıkarın şu yırtık sökük ayakkabıları. Kaptan bey sen de bir iğne iplik ver. Ben şu yırtık ayakkabıları tamir edeyim.

Mücella hanımla Fatma bacı hemen ilk iki sırayı aldı. Diğerleri de sıraya girerek ayakkabılarını tamir ettirdiler Bu iş beş altı saat aldı. Bu süre içerisinde de yolcular yatıp istirahat ettiler.

Bu işte böylece hatır gönül kırılmadan tatlıya bağlandı.

Nihayet ayakkabılar tamir edilmiş, yorulanlar dinlenmiş olduğu halde ikindiden sonra gemi hareket etti.

Somali kıyılarından epeyce açıklara varılmıştı. Hava yavaş yavaş soğuyordu.

Yavaştan yavaştan bir de rüzgar çıkmıştı.

Sami hoca kaptanın yanına vardı:

-Ben mi üşümeye başladım yoksa hava mı soğudu?

Fikret üstatla Nuri hoca “ Bizler de üşümeye başladık ne oldu birden bire yoksa denizin bu kısmında iklim değişiyor mu?

Daha aşağıdan gelen Şampiyonla İpçi Erdoğan da “ Evet arkadaşkar hava çok soğuk bir de rüzgar çıktı”

Kaptan hiç cevap vermemişti bu konuşmalara. Endişeli olduğu belliydi. Mürettebatı yanına seslemiş heyecanlı heyecanlı emirler veriyordu. Birden sesi duyuldu.

“ Edebiyat evi sakinleri sakın endişe etmeyiniz. Birazdan yağmur yağacak, gittikçe çoğalacak. Bu soğuk hava ona dalalet ediyor. Bazan yağmur bir kaç saat yağar ve kesilir. Akabinde de bulutlar dağılır ve hava ısınır. Bazan da gittikçe şiddetlenir rüzgar ve fırtınaya çevirir. İşte o zaman işimiz zordur. Ama korkmayınız. Ömrü bu rotalarda yolculukla geçmiş bir kaptanınız var. Bana güveniniz.

Her ne kadar kaptan güvence verse de yine milletin içine bir endişe ve korku düşmüştü.

Hele bazıları dokunsan ağlayacaktı. Rüya ile Elif “ Hep sizin yüzünüzden Biz zaten gelmeyecektik. Hep Mücella ablayla Fatma abla zorladılar.” deyip duruyorlardı.

Kaptanın emri ile herkes kamarasına çekilmiş olacak tabiat olayını merakla bekliyorlar ve yağmurun kesilmesini, rüzgarın fırtınaya çevrilmemesini diliyorlardı.

Ama ne yağmur kesiliyor ne de rüzgar dinliyordu. Okyanus açıklarında oldukları için bir limana da yanaşma imkanları yoktu.

Yağmur gittikçe hızlanıyordu. Sanki gök yarılmış da bütün sular aniden geminin üstüne boşalmıştı. Rüzgar artık fırtına , kasırga, Bora olmuştu.

Gemi limon kabuğu gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyor ha devrildim ha devrileceğim diyordu.

Gemi dalgaların üstünde bir dağ gibi yükseliyor, birden bir kuyunun dibine düşmüş gibi dibe iniyordu.

Fırtınanın etkisiyle gemide elektrikler kesilmiş ortalığı bir karanlık kaplamıştı. Korku had safhadaydı. Artık herkesi bir ölüm korkusu sarmıştı.

Kimisi tesbih çekiyor, kimisi Allah'a yalvarıyor, kimisi ezbere bildiği sure ve duaları okuyor, kimisi de korkudan ağlıyordu.

Çerkezoğlu kaptan ve ekibi artık yolcuları bırakmışlar tamamen kendilerini geminin sevk ve idaresine vermişlerdi. Kaptanın sesi hiç kesilmiyor sürekli emirler yağdırıyordu. Ekip ise sanki otomatik robotlar gibi her emri anında yerine getiriyordu. Kıca gemide ne yaptığını bilen sadece kaptanla ekibiydi. Onlar da heyecanlıydı ama yaptıkları işin bilincindeydiler.

Saatlarca süren bu fırtınadan dolayı güverteye sular dolmuş dalgalar bazı camları kırmış oradan içeriye kamaralara sular dolmaya başlamıştı.

Artık yolcular kurtuluştan umudu kesmişler birbirlerine sarılarak ölümü bekliyorlardı.

Birden çatttttt diye bir ses duyuldu. Geminin direklerinden birisi dalgalara daha fazla dayanamamış ve güverteye düşmüştü.

Neyse ki yolcular kamaralarda oldukları için kimseye bir şey olmamıştı.

Dalgalarla bu boğuşma tam tamına üç saat sürmüştü ve birden bire hem yağmur hem de fırtına kesilmiş ortalık sanki süt liman olmuştu.

Nuri Baş .....Devamı var